

Đến Trời cũng phải học

Trên trời sấm sét lằng nhằng. Mưa mỗi lúc một to tưởng chừng trút mãi không hết nước. Nhưng rồi những giọt mưa cũng nhỏ dần, rơi xuống đều đặn, tí tách...

Trời dịu mát thế này, ai mà chẳng dễ buồn ngủ! Chú bé ngồi ngoài hiên cũng vậy thôi. Tay nâng quyển sách, miệng chú ê a đọc:

– Mưa... a... mưa. Hơi nước bốc lên... a... cao, tụ thành... a... mây.

Mắt chú lim dim. Thỉnh thoảng chú lại vươn vai ngáp dài một cái. Trời tạnh mưa từ lúc nào không biết.

Những đám mây bông bênh trôi đi giữa trời. Có đám nom tựa tựa như hình chú bé cưỡi trên lưng con sư tử khổng lồ, lông bờm tủa ra, đang lao đi vun vút.

Cúi nhìn trang sách, chú bé lại ê a đọc:

– Mưa... a... mưa... a. Hơi nước... a... bốc lên cao tụ... thành a...

Trên trời, mây vẫn nhón nhơ bay. Giữa những đám mây rực rỡ, ông Trời hiện ra, chói lọi hào quang. Ông ngồi trên cỗ xe ngựa rực lửa do hai chú ngựa đỏ vẩy cánh đang gò lưng, lao đầu về phía trước.

Hình như ông Trời cười với chú bé đúng lúc chú ngẩng đầu nhìn ông, buột miệng nói:

– Làm Trời sướng thật! Suốt ngày chỉ rong chơi, chẳng phải học hành gì cả.

Nghe thấy vậy, ông Trời vội ghì cương, hãm phanh cỗ xe lại, nghiêm nghị quay mặt xuống hỏi:

– Ai bảo chú thế?

Chú bé khẽ cúi đầu đáp:

– Dạ, đây là cháu đoán thế.

Ông Trời khẽ mỉm cười:

– Suốt ngày chỉ rong chơi? Thì đây, ta đổi cho chú.

Nói xong, ông rời tay cương, cởi áo khoác lên người chú bé. Chỉ loáng một cái, chú bé đã xúng xính trong chiếc áo rộng thùng thình. Thôi thì đủ cả cân đai mũ áo, chỉ còn thiếu có bộ râu dài, trắng như cước mà thôi.

Ông Trời lúc này đã biến thành ông lão bình thường. Ông quay lại nói với chú bé:

– Kìa, còn chờ gì nữa!

Không đợi chú bé trả lời, ông nhắc bổng chú đặt vào giữa cỗ xe. Sau đó, chỉ cần ông khẽ vẩy tay một cái, chớp bỗng lóe sáng, sấm nổ đùng đùng, cỗ xe lao vút lên không trung, phóng vọt qua những đám mây sặc sỡ.

Ông lão mỉm cười nhìn theo, chờ cho cỗ xe biến mất ông mới ôm cuốn sách ngồi trước bàn, dong dạc đọc:

– Mây và mưa. Hơi nước bốc lên cao, gặp không khí lạnh hơn, kết tụ thành từng đám gọi là mây. Mây lơ lửng trên không và theo gió bay đi...

Ông lão ngược mắt nhìn trời. Ông thấy tiếc cho chú bé.

Gió thổi tung tà áo. Cỗ xe lao đi mỗi lúc một nhanh, tưởng chừng không sức mạnh nào có thể ghìm chân đôi ngựa có cánh lại được. Nhưng rồi cỗ xe cũng dần dần bay chậm lại, chú bé đã nhìn thấy từ xa giữa đám mây, thấp thoáng cổng trời hiện lên lấp lánh hai chữ dát kim cương: “Thiên đình”. Trước cổng treo cái trống rỗ to. Hai vị thần đầu rồng mặc áo tím, cầm chùy gai đứng gác hai bên, nom mới oai phong, lẫm liệt làm sao!

Chú bé loay hoay chưa biết làm thế nào, nhưng cỗ xe vừa bay tới, thì cổng trời mở toang cùng một hồi trống gióng giả âm vang.

Từ trong cổng, một vị thần áo vàng ra đón, tay này nắm chặt bờm đôi ngựa ghì lại, tay kia giơ lên dong dạc hô lớn:

– Trời... về...!

Lập tức, các vị thần lục tục kéo đến. Chú bé đưa mắt nhìn, vị thần nào cũng đeo trước ngực tấm biển nhỏ đề tên mình. Chẳng hạn như thần Gió đội mũ mặc áo xanh nhạt, tà áo bay phất phơ; thần Nóng mặc áo đỏ rực, tính tình nóng nảy. Xem ra điềm đạm nhất có lẽ là thần Lạnh mặc áo trắng, nhất là vị thần này lại đang đứng cạnh Thiên Lôi mặt sắt đen sì, tay cầm lăm lăm lưỡi tầm sét sáng quắc, nom đến là dữ tợn.

Thần áo vàng đưa tay cung kính đón chú bé từ trên xe bước xuống, dẫn thẳng tới ngai vàng đặt trước mặt.

Chú vừa ngồi lọt thỏm vào ngai vàng, thì tiếng nhạc réo rất đã nổi lên. Một bầy tiên, xiêm áo sặc sỡ, kéo nhau ra múa hát chào mừng.

Chú bé cứ ngồi ngây ra nhìn, trong khi các thần kéo nhau lần lượt xếp thành hai hàng đứng châu trước ngai vàng.

Tiếng đàn sáo vừa dứt cũng đúng là lúc bầy tiên múa xong điệu “chào mừng” rồi kéo nhau vào cả phía trong.

Lúc này, tất cả các thần cùng cúi đầu, đồng thanh hô lớn:

– Xin chờ lệnh Trời!

Chú bé nhóm người dậy, giơ tay nói:

– Hãy đưa ta đi chơi!

Thần áo vàng đứng hầu bên cạnh ngai vàng, vội tiến lên một bước, đồng dục hạ lệnh:

– Thần Gió! Hãy đưa Trời đi chơi!

Thần Gió nhẹ nhàng bước ra, múa tít một vòng, xiêm áo tung bay, rồi quay ra, vẫy tay định gọi cỗ xe ngựa lại thì một vị thần gác cổng đầu rồng khẽ giơ tay ngăn lại:

– Hãy khoan!

Tiến đến trước ngai vàng, thần đầu rồng cúi đầu nói:

– Thưa Trời, dưới hạ giới đang cần mưa. Xin Trời cho làm mưa cái đã...

Chú bé vừa nhóm dậy định ra xe, nghe thấy vậy thất vọng ngồi phịch xuống, mặt ngẩn ra trong giây lát.

– Làm mưa hả? Ừ... Ừ...

Chú bé khẽ nhíu đôi lông mày, lim dim mắt. Lúc này chú bỗng nhớ lại cảnh mình ngồi học bài ngoài hàng hiên,

tay cầm cuốn khoa học thường thức, miệng ê a đọc như con vẹt:

– Mưa... a... Mưa... a... Hơi nước bốc lên... a... cao tụ thành mây... a...

Đang lúng túng đưa mắt nhìn các vị thần, chợt chú bé nhận ra thần Nóng xúng xính trong bộ xiêm áo đỏ rực màu lửa.

Chú khẽ “a” một tiếng, gần như reo lên:

– Thần Nóng! Cho thần xuống hạ giới, hễ gặp nơi nào có nước thì hun nóng làm hơi nước bốc lên cho ta!

Thần Nóng bước ra, cúi đầu nói:

– Xin tuân lệnh!

Chỉ thoáng một cái, cả thần Nóng lẫn thần đầu rồng đã bay vọt qua phía cổng trời.

Thần Gió tiến lên, khẽ vẫy tay ra hiệu: một cỗ xe không ngựa đang từ từ trôi qua.

Một vị thần áo vàng đứng cạnh ngai vàng khác vội cung kính chìa tay ra đón, chú bé bước lên cỗ xe rung rinh rồi ngồi luôn vào phía sau.

Lúc này thần Gió bám theo xe mới ra tay, thần phùng má thổi cho cỗ xe bay đi giữa tiếng gió rít ào ào. Tà áo xanh nhạt của thần có lúc như quyện vào những đám mây.

Trước mắt chú bé thấy hiện ra biết bao phong cảnh kì thú: những tòa lâu đài pha lê khi ẩn, khi hiện, những cảnh cung điện nguy nga rực rỡ, chói lọi ánh hào quang. Con đường dát vàng lấp lánh, hai bên viền đá kim cương

óng ánh. Bỗng ánh sáng như tắt dần vì cái lạnh đột ngột xộc tới tận lúc nào.

Chú bé đã co người lại mà vẫn rét run lên cầm cập, hai hàm răng đập vào nhau. Chú phải kêu lên:

– Chà! Rét quá!

Quay lại phía sau, chú bé hỏi thần áo vàng:

– Sao rét thế này nhỉ?

Thần áo vàng vội đứng dậy thưa:

– Dạ, thưa Trời! Đó chẳng qua là thần Lạnh đang bay qua đón mây để làm mưa đó ạ!

Chú bé vội xua tay, gạt đi:

– Không cần! Có mây khác có mưa. Hãy nhốt thần Lạnh lại cho ta.

– Xin tuân lệnh.

Nói đoạn, thần áo vàng đứng dậy với lấy cái chuông khổng lồ bằng pha lê, tung lên úp chụp lấy thần Lạnh, đưa thẳng về cung điện.

Chú bé tiếp tục rong chơi trên cỗ xe rung rinh giữa tiếng nhạc lúc trầm, lúc bổng.

Dưới trần gian lúc này đang hạn hán. Ao chuôm chỉ còn từng vũng nước nông choèn choẹt. Khi thần Nóng xuất hiện, tung những tia lửa đỏ ra khắp nơi thì đáy ao